

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ РАПОРТЪОР

chitanka.info

— От вас искам: две самоубийства, един атентат, едно убийство, една смърт от мизерия, 2–3 кражби и още няколко работи от същия род — казва редакторът.

— Но как?! Аз не съм престъпник... Най-многого, което мога да извърша, това е едно самоубийство, а вие искате две... Колкото за убийствата и кражбите — не се наемам! — викам аз и отчаяно мачкам шапката си.

Редакторът поглажда острата си брадичка, усмихва се снизходително и ми пояснява работата:

— Наистина, познава се, че не сте се занимавали друг път с подобни работи. Обаче вий криво сте ме разбрали.

Той се впуска в дълги разяснения и аз разбирам, че не е нужно нито да се самоубивам, нито да крада, нито да върша покушения: перото ще вади хляба ми, а не револверът...

* * *

Вървя по улицата. Днес съвсем ми не върви. Ето 6 месеца, като съм на служба, и винаги доставям сведения, в излишък даже, за всевъзможни сензации, обаче днес нито най-малка, нито най-обикновена случка! Сякаш светът е поумнял... Още два часа ми остават на разположение! Не, необходимо е поне едно убийство! Да! Хайде бе! Ти, с вдигнатата яка, извади револвер и застреляй ей онзи господин с бомбето. Хайде де! Дръпнеш спусъка: бум — човекът пада, аз изваждам бележник и молив и най-точно отбележвам всичко... Голяма работа! Хайде де! Човекът с вдигнатата яка влиза в една обущарница. Мерзавец! Страхливец! Господинът с бомбето най-спокойно продължава своя път... Дявол да го вземе! Няма и няма! Изведнъж до ухото ми достигат тъпи, глухи звукове. Не ще и съмнение! Това са револверни гърмежи. Тичам по посоката, откъдето долитат гърмежите... Мисля си: семейна сцена. Бащата пиян. Жена му го нагрубява. Той кипва, дръпва чекмеджето на масата, вади револвер и бум... Жена му пада.

„Божичко“ — пици тъщата! Бум — и нея... Тича големият син... Бум — пада и той... Ужас, кръв... сензация...

Хиляди дяволи! Пак нищо. Една слугиня изтърсва някакъв килим.

Пак вървя. В джоба ми има само един лев. Изваждам лева и го подавам на едно циганче и му казвам:

— Я иди плесни един шамар на онова момче!

Изваждам и бележника и чакам резултата. Циганчето ще го удари. Момчето ще го ритне. Ще се намеси господин, втор, трет... цяла навалица. Препирни. Двама се сбиват и т. н. Циганчето грабва лева, тича към момчето, обаче изведнъж свива по напречната улица. Ах, вагабонтинът! То ме изигра...

...Не върви и това си е! Видя се, че днес нищо няма да се случи... Редакторът ще се сърди. Може би ще ме уволни! Пък нека ме уволни. Ето Гошо се завърна. Той обеща в неделя, непременно в неделя да ми върне 200 лева, които ми дължи... С тези пари ще проживея, докато си намеря друга работа... Но каква е тая навалица? Тичам. Изморен кон паднал. От устата му тече пяна. Навярно ще умре... „Напоследък каруцарите са надминали тигрите със своята жестокост. Така днес на «Мария Луиза» един кон умря в най—жестоки мъчения благодарение...“

— Настрона, настрона! — вика гълпата.

Прекъсвам писането и поглеждам — проклятие!

Конят станал. Що му трябваше да става! Нали по-добре щеше да бъде, ако беше се отгървал?

Пак крача. Ето една бабичка се плъзва. Изваждам бележника. Навярно няма да стане. Но и тя става...

Нямам късмет и туйто.

— Какво? Самоубийство ли? Чакайте!... Дайте път!

— Самоубийство ли? — питам една слугиня.

— Да, студенто се самозастреля!

— Браво, браво! Така трябваше! Много хубаво направил — викам аз, прегръщам слугинята от благодарност и хуквам по стълбите...

— И ти няма да свършиш по-добре! Още сега не си тамам — измърморва слугинята.

Влизам в стаята. Бележникът е в ръцете ми. Разбутвам навалицата. Лицето ми свети от радост, обаче изведнъж краката ми се подгъват. Не успявам да се задържа и падам на едно канапе...

Самоубиецът Гошо — Гошо, който умря, в неделя щеше да ми върне 200 лева, Гошо — единственият човек, който ми дължеше. Ах, защо не беше се самоубил в понеделник!

Някой ме поръсва със студена вода.

— Какво ви стана? — пита ме разплакана женица...

— Нищо, зле...

— Можете ли да ми кажете как се казвате, какъв сте на покойника, откога го познавате и какви според вас са мотивите на самоубийството? — пита ме млад, добре облечен господин.

— Защо ви е нужно това?... Кой сте вий?

— Аз съм рапортър...

— По дяволите и аз, и вий!

Първа публикация: „Българан“, г. IV, бр. 8 от [22 февр.] 1919 г.
с подпис Ведбал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.